

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. София , 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и трети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Ася Събева
Членове:	Елена Тахчиева Кристина Ф.а

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Елена Тахчиева Въззивно гражданско дело № 20201000502687 по описа за 2020 година

Производството се разглежда по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение от 20.05.2020г. по гр.д. № 2022/2017г. на Софийски градски съд, ГО 1-9 състав, с което са отхвърлени предявените от „Банка ДСК“ЕАД искове против П. Х. П. и „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД за обявяване на относителната недействителност на сключена между ответниците сделка на 01.12.2016г., оформена с нотариален акт № 119 обективиран в нот. акт за прехвърляне на недвижим имот срещу погасяване на парично задължение /дълг срещу собственост/ № 119, т.V,рег.№7677, н.д. № 689/2016 г. на Нотариус С. Ф., вписан в СВ София с вх.рег.№75959/01.12.2016 г.,акт №197, том CLXXVI, дело №55226, по силата на който първият ответник е прехвърлил на втория 1737.41/2194.41 идеални части от ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857, с площ по КК 2 193,00 кв.м. представляващ УПИ II – 1857, 2630, 2675, 2676, 2747 и 3265 в кв. 5а по плана на гр.София, местност Малинова долина части:1-ва,2-ра, 3-та, 4-та, 5-та и 6-та“, в който имот попадат бивши поземлени имоти от кв.21б, с планоснимачни номера: №:1857, №:2630, №:2675, №2676 - по плана на гр. София, местност „***“199, том ВП, рег. № 3998, н.д. № 368/2007г. на нотариус Ст. П., с район на действие СРС.

Жалбоподателят-ищец „Банка ДСК“ЕАД поддържа оплаквания за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон. Конкретните доводи са против изводите на съда, че извършеното разпореждане не е довело до увреждане на кредитора, и че вземането му било обезпечено с друго имущество на ответника.На следващо

място се поддържат оплаквания против изводите на съда, че първият ответник П.П. е действал като довереник на втория- дружеството „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД, в която връзка се излагат подробни съображения. И на края, че е налице знание за увреждането от страна на приобретателя по сделката, което се установявало от множеството факти относно качеството, в което е действал неговият управител. Искане се отмяна на обжалваното решение и вместо това постановяване на ново по същество, с което се уважат иските по чл.135 ЗЗД.

В срок е постъпил отговор и от двамата ответници, с който се излагат подробни съображения в подкрепа решаващите изводи в решението за липса на имуществено разместване до което да е довела атакуваната сделка, защото длъжникът не е намалил или затруднил удовлетворяването на своя кредитор, и че е налице договор за поръчка с достоверна дата, по силата на който страните по сделката изрично са постигнали съгласие, че извършените от довереника действия ще породят правни последици за сметка на доверителя.

Софийският апелативен съд, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо / чл.269, изр.първо ГПК/.

Първоинстанционното производство е било образувано по предявени иски с правна квалификация чл.135, ал.1 ЗЗД за обявяване относителната недействителност на сключената на 01.12.2016г. между ответниците сделка за прехвърляне на недвижим имот срещу погасяване на парично задължение /дълг срещу собственост/, с която го увреждат в качеството на кредитор на първия ответник, тъй като препятстват възможността да удовлетвори вземанията, произтичащи от договор за кредит, обявен за предсрочно изискуем поради неизпълнение и за който по ч.гр.д. № 15475/2011 г. били издадени за описаните суми заповед за изпълнение и ИЛ, съответно образувано изп. дело № 965/2011 г. по описа на ЧСИ Г. Д.. Излагат се пространно обстоятелства, че е увреден от първия ответник, който като възискател, наред с други, по изп. дело № 176/2009 г. по описа на ЧСИ М. К. е иницирал публична продажба на имоти, които сам бил дал в обезпечение на отпуснат кредит от банката. През м. декември 2016 г. ищецът се присъединил като възискател по изп.д. № 176/2009 г. по описа на ЧСИ М. К., като от 04.03.2016 г. до 04.04.2016 г. е протекла публична продажба на имотите по изп.д.на ЧСИ М.К. и с постановление за възлагане от 18.10.2016 г. първият ответник бил обявен за купувач на имоти с пл. номера:1857, 2630, 2675, 2676 и 2747, в кв. 21б, по плана на гр. София, местност „***“ и попадащи в ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857. Постановлението за възлагането е влязло в сила на 30.11.2016 г., като следващата дата 01.12.2016 г. е вписан и нотариален акт за прехвърляне на недвижимите имоти от първия на втория ответник. Излагат се и твърдения, че първият ответник и негов длъжник умишлено е вписал постановлението за възлагане преди нотариалния акт за прехвърлянето на имотите с цел да предотврати възможността кредитора

да удовлетвори вземането си, подкрепени с доводи, че управителят на дружеството приемател едновременно е бил и пълномощник на първия ответник, което сочи на знание за наличието на дълг. Като втори довод се изтъква, че първият ответник е бил на трудов договор в дружество „София Вижън“ ЕООД, което до 30.05.2016 г. е с едноличен собственик на капитала на същия управител, впоследствие вписан и като управител на втория ответник. Отделно твърди, че същото лице – управител на ответното дружество Д. Г. е била и едноличен собственик и управител на друго ЕООД, собственост на втория ответник, като двете дружества са взискатели по изп.д. № 176/2009 г. по описа на ЧСИ М. К. по договор за цесия от 01.12.2016 г., сключени с първия ответник и участници в публични продан по същото дело.

В срока за отговор ответниците са оспорили исковете. Първият ответник П.П. е противопоставил възражения, че имотът, даден за обезпечение на процесния договор за кредит е продаден и ищецът от него е получил 217 238,95 лева за погасяване на вземането си, и че липсва увреждане на ищеца-кредитор, тъй като освен, че банката е удовлетворена от цената на имота, има и други възбрани, наложени от ЧСИ Г. Д. по изп. д. № 695/2011 г. в полза на банката върху негови недвижими имоти, с които вземането на последната е напълно обезпечено, тъй като стойността им е достатъчна да покрие задълженията му. Вторият ответник оспорва иска като неоснователен с подробни доводи относно липсата на знание за увреждане от страна на дружеството, и че управителят на дружеството не е получил съобщение за наложен запор на трудовото възнаграждение на първия ответник, както и че упълномощаването не поражда знание за пълномощника за твърдения факт, че упълномощителят има кредитори.

Първоинстанционният съд е поставил правна квалификация на предявените искове по чл.135 ал.1 ЗЗД и ги е отхвърлил с решаващите мотиви, че не е доказан един от елементите от фактическия състав чрез извършено правно действие ответникът да е увредил кредитора си чрез създаване или увеличаване на неплатежоспособността си. В тази връзка са изложени съображения, че вземането на ищеца е обезпечено с имущество на значителна стойност, което сочи на извод за липса на увреждане, и че е представен договор за поръчка между първия и втория ответник в предвидената в закона форма и с достоверна дата, по силата на която правата на довереника се считат за права на доверителя и съответно са придобити от втория ответник, като допълнителен аргумент в подкрепа на извода за липса на увреждане.

Решението е неправилно като постановено в нарушение на процесуалния и материален закон, по следните съображения:

Пред първата инстанция не е имало спор по фактите и те са изяснени посредством многобройни писмени доказателства, от които се установява, че ищецът „Банка ДСК“ АД е предоставила по силата на договор за ипотечен кредит от 30.08.2006г. на първия ответник ответник П. Х. П. кредит в размер на 186 000 евро за закупуване на ПИ № 3101, кв. 151, находящ се в гр. София, р-н Студентски със срок на издължаване – 300 месеца и

обезпечен с ипотека в полза на банката-кредитор върху същия имот. Ипотеката върху имота, служеща за обезпечение на задължението по кредита, е била вписана на 31.08.2016 г. в СВ гр. София с вх. рег. № 56754/31.08.2006 г., акт №191, том IV и в следствие е подновена на 22.08.2016 г. с молба, вписана в Служба по вписванията гр. София с вх. рег. № 51731/22.08.2016 г., акт №162, том XLVI. От представените заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и ИЛ, издадени по ч.гр.д. № 15475/2011 г. 66 с/в, по описа на СРС се установява, че първият ответник П. е осъден да заплати на банката-ищец сумите от 183 336, 48 евро, главница по процесния договор за кредит, ведно със законната лихва от 12.04.2011 г. до изплащане на вземането; 10 401, 53 евро договорна лихва за периода 01.10.2011 г. - 11.04.2011 г.; 5 043, 99 евро лихва за забава за периода 04.01.2011 г. - 11.04.2011 г.; 7 800, 67 лева - държавна такса и 4 338,78 лева - юрисконсулско възнаграждение. Въз основа заповедта за изпълнение и ИЛ по чл. 417 и ИЛ е образувано изп. дело № 965/2011 г. по описа на ЧСИ Г.Д., по което е изпратено запорно съобщение изх. №02927/29.02.2016 г. за налагане запор на трудовото възнаграждение на длъжника П.П. в „София Вижън“ ЕООД, по което разписката е върната в цялост с отбелязване, че дружеството не е намерено на адреса.

Пред първата инстанция е приета СТЕ, от заключението на която се установява, че по изп. дело № 956/2011 г. по описа на ЧСИ Г. Д. в полза на ищеца и вискател „Банка ДСК“ ЕАД са наложени възбрани върху следните недвижими имоти на първия ответник: поземлен имот с пл. № 3101, кв. 151, по плана на град София, местност „***“, целият с площ от 815 кв.м., по 1/2 идеални части от две жилищни сгради тип „А“: № 18 и № 19 - с идентификатори 11583.502.83.18 и 11583.502.83.17, със застроени площи на всяка от по 44,00 кв.м и с РЗП от по 88,79 кв.м., находящи се във ваканционно селище „Елеганс“, гр. Свети Влас, община Несебър и 1/4 идеална част от апартамент с идентификатор № 48489.8.92.3.6, находящ се в гр. Монтана. Пазарната стойност на ПИ с пл. № 3101 е определена на 358 460 лв; на притежаваната от длъжника 1/2 идеална част от жилищна сграда тип „А“ № 19 - 20 340 лв; на притежаваната от длъжника 1/2 идеална част от жилищна сграда тип „А“ № 18 - 20 340 лв и на притежаваната от длъжника 1/4 идеална част от апартамента в Монтана с идентификатор 48489.8.92.3.6. - 15 980 лв.

С постановление за възлагане на недвижим имот от 18.10.2016 г. по изп. дело № 176/2009 г. на ЧСИ М.К. са възложени на ответника 1737,41/ 2194,41 идеални части от ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857, включващ ПИ с пл. № 1857; №:2630, №:2675, №2676 и №2747, всички находящи се в кв. 216, по плана на гр. София, местност Студентски град. Постановлението е влязло в законна сила на 30.11.2016 г. и е вписано в СВ на 01.12.2016 г. видно от справката за извършените вписвания и отбелязвания по персоналната партида. От писмените доказателства се изяснява също, че банката-ищец е присъединен кредитор по същото дело на ЧСИ М.К. от 19.04.2017 г. въз основа на ИЛ издаден по гр.д. № 18476/2017 г. 126 с/в СРС във връзка със вземане срещу лицето- собственик на ипотекиран имот пл. № 2747. В протокола за извършено разпределение на суми от 07.10.2016 г. и писмото от ЧСИ с вх. № 134362/01.11.2019 г. е посочено, че на ищеца като присъединен кредитор е била изплатена сумата от 68 835,60 лева, и че същият е бил уведомен за насрочения опис и

публична продан на процесните имоти, както и за насроченото разпределение, което не е обжалвано, и че върху имот №2747 е имало договорна ипотека в полза на банката. Идеалните части от имота са възложени на първия ответник П. с посоченото по-горе постановление за сума от 321 480 лева, която е преведена на ЧСИ М. К. от втория ответник „Ню Билдинг Пропърти“ ЕООД, който факт не е бил спорен между страните.

С нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу погасяване на парично задължение /дълг срещу собственост/, вписан в СВ с вх. рег. № 75959/01.12.2016г., акт №197, т. CLXXVI, дело №55226, придобитите с постановлението за възлагане 1737,41/2194,41 идеални части от ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857 са прехвърлени от първия ответник П. на втория ответник „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД, по която разпоредителна сделка прехвърлителят П. е представляван по пълномощие от Д. Ц. Г., действала и в качеството на законен представител – управител на приемателя „Ню Билдинг Пропърти“. В нотариалния акт е обективизирано изявлението на страните, че продажната цена по публичната продан по изп. дело № 176/2009г. на ЧСИ М.К. е заплатена от дружеството вместо от ответника П.П..

На следващо място от представената заповед РД-50-362/29.07.2008г. на кмета на Столична община, район Студентски (вписана в СВ) и скица на ПИ № 15-406845/18.08.2016 г., се установява, че и петте имота по оспорената сделка (1737.41/2194.41 ид.части), са включени в ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857. Останалите идеални части от същия имот (ПИ № 68134.1607.1857) са придобити от втория ответник „Ню билдинг Пропърти“ЕООД по силата на прехвърлителни сделки, видно от приложените е нотариалните актове (л.52-77), който впоследствие е учредил върху тях право на строеж.

Въз основа на същите почти идентично установени факти настоящият състав достига до различни правни изводи: Правилно предвид на поддържаните в исковата молба правопораждащи факти първостепенният съд е приел, че предявените искове следва да бъдат квалифицирани по чл.135, ал.1 ЗЗД, и че безспорно въз основа на приложените писмени доказателства ищецът е установил качеството си на кредитор спрямо първия ответник П.П. – длъжник по договор за кредит, който договор поради неизпълнение е обявен за предсрочно изискуем и са предприети действия по принудително изпълнение. Безспорно поради това е установена материалната легитимация на ищеца, който се установява като кредитор на първия ответник с парично вземане, възникнало към момента, когато е упражнил правото си да обяви заемния договор за предсрочно изискуем през 2011г, т.е. преди сключване на увреждащата го сделка през 2016г. Неправилно обаче е прието, че извършената от първия ответник П. разпоредителна сделка в полза на втория ответник „Ню билдинг пропърти“ ЕООД не е довела до увреждане на кредитора, поради обезпечение на вземането с друго имущество на стойност според оценителната експертиза от 415 120лв. Съгласно константната съдебна практика на ВКС, действие на разпореждане от страна на длъжника представлява всеки правен и фактически акт, с който се осуетява или се затруднява осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника в случаите, когато о

длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е друг начин затруднява удовлетворението на паричното или непаричното вземане на кредитора. Увреждане по смисъла на чл.135 ЗЗД има винаги, когато се извършва разпореждане със секвестрируемо имущество, вкл. и когато възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника се намалява. Като елемент от фактическия състав на иска по чл.135 ЗЗД, увреждането е от категорията на обективните предпоставки и предполага чрез извършеното действие длъжникът да е създавал/увеличил неплатежоспособността си /решение № 199/12.03.2018г по т.д. № 1168/2016г. на ВКС, II т.о./. Правно ирелевантно /според разясненията в цитираното решение/ е дали длъжникът след разпореждането притежава друго имущество, т.к. оспорената сделка страда само от относителна недействителност, която лесно може да бъде преодоляна, като длъжникът плати задълженията си към кредитора. Предвид характера на иска като обезпечаване на изпълнението на паричното вземане, без значение е стойността на имуществото, предмет на атакуваната по този ред правна сделка, защото, дори тя да е по-висока, при изпълнението кредиторът ще се удовлетвори до размера на вземането си. Напълно в тази връзка се споделят доводите в жалбата на ищеца /почиващи също на застъпеното по този въпрос разрешение в съдебната практика - пр. решение № 149 от 12.11.2013 г. по т. д. № 422/2012 г. на ВКС, I т. о./, че възраженията, респ. ангажираните доказателства за притежавано друго имущество от длъжника, извън това предмет на разпореждане, не е основание да се приеме, че не е налице увреждане. Противното би означавало при недобросъвестност на длъжника - същият не плаща свой дълг, да му се предостави възможност за избор срещу кое от притежаваните имущества да се насочи принудително изпълнение, което ще противоречи на правилото по чл. 133 ЗЗД, че цялото секвестрируемо имущество на длъжника служи за общо удовлетворение на кредитора.

Не се споделят изводите на първостепенния съд, обосновани с наличието на мандатно правоотношение между ответниците, оформено с договор за поръчка от 15.04.2016г., по силата на който придобитите в проданта права възникват в правната сфера на доверителя и ответник „Ню билдинг пропърти“ ЕООД, вместо за доверителя по договора П.П.. Ответникът П. се легитимира за собственик на процесния имот с влязло в сила постановление за възлагане, с който е приключила публичната продажба в качеството на взыскател в изпълнителното производство с изпълняемо право против длъжниците, затова и на осн. чл. 495 от ГПК, в негова полза е изготвено разпределение и е определена сума за уравниване вземанията на другите взыскатели. Напълно се споделят доводите в жалбата, че точно участието му в проданта в качеството на взыскател, а не трето лице-купувач изключва твърдението, че именно в процесната продажба е действал като довереник на втория ответник, за да се приеме, че правата и задълженията ще възникнат в правната сфера на последния. На следващо място приложимите в случая правни норми чл.292, ал.2, изр.2 ЗЗД и [чл.433, ал.4 ГПК](#) съвсем ясно предвиждат, че когато довереникът действа от свое име, придобитите от сделки с трети лица права се считат за права на доверителя, но в отношенията с трети добросъвестни лица /какъвто в случая е ищецът по делото/ се считат за права на довереника

/чл.292, ал.2, изр.2 ЗЗД/, в който случай е без правно значение дали договорът за поръчка е бил нотариално заверен и дали се ползва с достоверна дата. За пълнота на изложението ще следва да се посочи, че подобен извод не следва и от съдържанието на самия договор за поръчка, в който съвсем общо са определени правата и задължения на страните по мандатното правоотношение /без конкретно да е индивидуализиран предмета на поръчката/. Поради това /извън вече посоченото/ не се обосновава с категоричност тезата, че в изпълнение на поръчката ответникът П. вместо в лично качество като взыскател в изпълнителното производство, е действал като довереник на дружеството. С обявяването му за купувач в качеството на взыскател в изпълнителното производство с влязло в сила постановление за възлагане ответникът П.П. се легитимира като собственик на имущественото право предмет на проданта. Напълно ирелевантно за възникване правото му на собственост е обстоятелството дали лично е платил продажната цена или тя е осигурена от трето лице – тези въпроси ще имат значение и могат да бъдат източник на облигационни правоотношения в отношенията между ответниците, но по никакъв начин не рефлектират върху правната сфера на ищеца. Последният като кредитор е увреден от атакуваната прехвърлителна сделка, с която неговият длъжник се е разпоредил в полза на втория ответник и така е намалил имуществото си и възможността кредиторът да се удовлетвори чрез принудително изпълнение по правилата на чл.133 ЗЗД.

Третата предпоставка за възникване на правото по чл. 135 ЗЗД има субективен характер. Оспорваното в настоящото производство действие е възмездно - прехвърля се собственост чрез предвидения правен способ за погасяване на съществуващ дълг чрез даване вместо изпълнение и между страните няма спор, че продажната цена на имота в публичната продан е платена от дружеството-ответник, вместо от обявения за купувач взыскател. Съвкупната преценка на установените по делото обстоятелства в тяхната взаимна връзка налага изводът, че ответникът и приобретател „Ню билдинг пропърти“ЕООД е знаел за увреждането, което би могъл да понесе кредиторът /ищец/ в резултат на сделката, извършена непосредствено след вписване на постановлението за възлагане. Фактът, че придобитите от П.П. на публична продан имоти по изп. дело № 176/2009 на ЧСИ М.К. са прехвърлени на същата дата 01.12.2016г, на която е вписано постановлението за възлагане сам по себе си свидетелства за намерението да се избегне възможността други кредитори да наложат възбрана върху имотите. Той следва да бъде съобразен и с останалите безспорно установени по делото пред първата инстанция обстоятелства, а именно, че при сключване на атакуваната сделка праводателят П.П. е представляван по пълномощие от Д. Ц. Г., която от своя страна е управител и едноличен собственик на приобретателя по същата сделка „Ню билдинг пропърти“ЕООД. Освен на дружеството ответник Д.Г. е управител на друго дружество „Ню билдинг резидънс“ЕООД, чиито едноличен собственик е „Ню билдинг пропърти“ЕООД и за които дружества се съдържат данни в приложените удостоверения и справки по изп. дело, че са участвали в провеждане на публични продани. На следващо място не е спорно, че управителят на дружеството приобретател и пълномощник на ответника П.П. по процесната сделка, се явява и управител на друго дружество „София

Вижън“ЕООД, където през процесния период П.П. е работил по трудово правоотношение, за което свидетелства изисканата информация от регистъра на НОИ, и където са изпращани съобщения за налагане на запор върху трудови възнаграждения на длъжника. Действително от доказателствата по делото е видно, че две от съобщенията са върнати в цялост, поради това, че фирмата /работодател/ не е намерена на адреса. Независимо от това, настоящият състав приема, че обсъдените косвени доказателства /даващи сведения за странични обстоятелства/ по съвкупност се намират във връзка помежду си и въз основа на тях може да се изгради обоснован извод, че се е осъществила и последната предпоставка от фактическия състав на чл.135 ал.1 ЗЗД – субективни представи в приобретателя по оспорваната сделка чрез лицето, което се явява негов представителен орган, че праводателят по сделката има паричен дълг и с нейното реализиране фактически намалява имуществото си, което пък води до увреждане на кредиторите му. В съдебната практика /пр. решение №153/03.02.2017г. по т.д. № 3372/2015г на ВКС 1 т.о.; решение № 218/11.10.2013г. по гр.д. № 1778/2013г, 3 г.о. на ВКС и др./ трайно е възприето становището, че знанието на страните за увреждане, по естеството си е факт, който не винаги е възможно да бъде доказан чрез преки доказателства, и че няма пречка да се проведе успешно доказване и чрез косвени доказателства /за поредица от доказателствени факти/, стига в своята връзка да са логически обосновани и да установяват главния факт. Обсъдените вече поредица доказателствени факти се намират във връзка помежду си и недвусмислено сочат за наличие на знание за увреждане от страна на длъжника, така и на договарящото с него лице.

Поради несъвпадане в изводите на двете инстанции обжалваното решение ще подлежи на отмяна, като вместо това се постанови ново по същество, с което се уважат исквете с правно основание чл.135, ал.1 ЗЗД.

При този изход на спора ще подлежи на отмяна решението в частта за разноските на ответниците, възложени в тежест на ищеца. Право на разноски пред първата инстанция ще има само жалбоподателят -ищец, който е претендирал и доказал такива в размер на 1010лв съгласно приложен списък по чл.80 ГПК. Тези разноски по равно ще следва да се възложат в тежест на ответниците.

Пред въззивната инстанция право на разноски при този правен резултат ще има само жалбоподателят –ищец, който е доказал разноски в размер на 655лв, включващи ю.к. възнаграждение и държавна такса пред въззивната инстанция, които също ще се възложат по равно в тежест на ответниците.

Ръководен от гореизложеното, САС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.05.2020г. по гр.д. № 2022/2017г. на Софийски градски съд, ГО 1-9 състав, с което са отхвърлени предявените от „Банка ДСК“ЕАД икове против П. Х. П. и

„Ню Билдинг Пропърти“ЕООД искове по чл.135, ал.1 ЗЗД за обявяване на относителната недействителност на сключена между ответниците сделка на 01.12.2016г., оформена с нотариален акт № № 119, т.V, рег.№7677, н.д. № 689/2016 г. на Нотариус С. Ф. за прехвърляне на недвижим имот срещу погасяване на парично задължение /дълг срещу собственост/, и в частта относно разноските на ответниците П.П. и „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД в размери на 1800лв и 1500лв, присъдени -- в тежест на ищеца „Банка ДСК“ЕАД, като вместо това ПОСТАНОВЯВА

ОБЯВЯВА ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на ищеца „БАНКА ДСК“ЕАД ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.Московска, № 19, на осн.135, ал.1 вр. ал.2 ЗЗД сключеният между П. Х. П. ЕГН ***** , със съдебен адрес: гр.София, ул.6-ти септември, № 33, ет.1 чрез адв.В.Т., от една страна като прехвърлител чрез пълномощник Д. Г. и „НЮ БИЛДИНГ ПРОПЪРТИ“ЕООД ЕИК 203103858, със съдебен адрес: гр.София, ул.6-ти септември, № 33, ет.1 чрез адв.В.Т. от друга като приемател чрез управителя си Д. Г. на 01.12.2016г. договор за прехвърляне на недвижими имоти срещу погасяване на парично задължение /дълг срещу собственост/ № 119, т.V, рег.№7677, н.д. № 689/2016 г. на нотариус С. Ф., вписан в СВ - гр. София, вх.рег.№75959/01.12.2016 г., акт №197, том CLXXVI, дело №55226, с който П. Х. П. е прехвърлил на „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД 1737.41/2194.41 идеални части от ПИ с идентификатор № 68134.1607.1857, с площ по КК 2 193,00 кв.м. представляващ УПИ II – 1857, 2630, 2675, 2676, и 3265 в кв. 5а по плана на гр.София, местност Малинова долина части:1-ва,2-ра, 3-та, 4-та, 5-та и 6-та“, в който УПИ попадат бивши поземлени имоти от кв.21б, с планоснимачни номера: №:1857, №:2630, №:2675, №2676 - по плана на гр. София, местност Студентски град, срещу платено от приемателя вместо от прехвърлителя задължение за продажна цена по изп. дело № 176/2009г на ЧСИ Мирослав К. с рег. 788 и район на действие СГС.

ОСЪЖДА П. Х. П. и „Ню Билдинг Пропърти“ЕООД да заплатят на „Банка ДСК“ЕАД ЕИК 121830616 сумите –всеки от тях по дружествата по 505лв, представляващи разноски пред първата инстанция и по 327,50лв- разноски пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването на преписи на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____